7

מיכאל ליאני
הַכּוֹלְכָּלוּל
ميخائيل لياني
شامل كل شيء
MICHAEL LIANI
ALL INCLUSIVE

אוצרת: מיטל אבירם
القيّمة: ميطال أفيرام
Curator: Meital Aviram

התערוכה בתמיכתם של לורן ומיטשל פרסר ושל יהודית ורוני קצין, ידידי המוזיאון
أقيم المعرض بدعم من لورين وميتشل بريسر ويهوديت ورويني كاتسين، أصدقاء المتحف
The exhibition is supported by Yehudith and Ronnie Katzin
and by Lauren and Mitchell Presser, Friends of the Museum

VILLA MAROC
וילה מרוק
فيلّا ماروك
המרכז לתיכנון מרחבי מקומי

"הַכּוֹלְכָּלוּל" מתמקדת בשאריות החוויה הפסיכדלית הכלל־ישראלית רבת־הניגודים שמאפיינת את עיר הנופש הדרומית אילת בחודשי הקיץ, בעת שתיירים מעבירים בה את ימי החופשה שלהם. אילת היא מעין אשליה נכספת של נופש, חום, בילויים ויוקרה, שבה הכול מותר והכול אפשרי. מיכאל ליאני מתמסר לעיר ומתבונן בה מבעד לפילטר הרמטי ודחוס, שמקיף אותנו מבלי שניתן להימלט ממנו. הוא מקלף את פניה של תיירות־הפנים הישראלית ומתבונן בה, מפרק את החופשה האילתית ומרכיב אותה מחדש, מבקש לחשוף את הפער בין אידיאל החופש והשחרור לבין תחושת הניתוק שמתגלמת בחוויה זו.

התערוכה מציגה את אשליית היוקרה הכוזבת של תרבות המלונאות בעיר, ועומדת על הצד הפחות מדובר שלה, בעיקר דרך נוכחותם של אנשי הטיילת ומפעילי ה"ארקייד". היא מבקשת מהצופה להתבונן בכל אותם אנשים שהיו צריכים להפוך את עצמם למוצרי צריכה ולאטרקציות על מנת לשרוד, שיחדיו מרכיבים מופע "מאש־אפ" חד־פעמי של האנושי.

עבודת הווידיאו *אילת ממי* מציגה סיפור נופש אילתי, שמקטעיו עשויים בטכניקות מגוונות של צילום ועריכה – מדוקו/מוקומנטרי ועד פנטזיה פסיכו־מאגית. זהו סיפורה של דמות, ששמה אינו נגלה לנו, העוברת את החוויה האילתית במשך שלושה ימים, מחמישי עד שבת – דרך התחנות הקבועות, הידועות לכל ישראלי שערך את המסע הזה לפניה – כאשר כל יום מייצג דבר מה בעיר ובנרטיב התיירותי שלה.

בין חוויותיה של הדמות בווידיאו לחוויותיו של האמן, המשתמרות כמזכרות בתצלומים דוממים, נוצר מתח הדדי, המציף מתח בין כמיהה ואכזבה. הצילום משמש את ליאני כמדיום תרפויטי, המעורר שיח על תיירות מפורקת. הדימויים המצולמים דוברים שפה אסתטית שמתווכת את עולם התיירות באמצעות סינתזה צבעונית המשלבת הזיה ופופ צילומי. כך מייבא ליאני את האסתטיזציה של החוויה התיירותית אל תוך השיח המוזיאלי, באמצעות הצבה שנשענת על זיכרון חזותי קולקטיבי וחושפת את האשליה הנוסטלגית הטמונה בו כדימוי נכזב.

ניתן לראות בחלל התצוגה כולו מעין מבנה תת־ימי, שהעבודות המוצגות בו מכילות ראייה מפוצלת של פנטזיה ומציאות. דימוי של נער צעיר המעשן נרגילה מתכתב עם דימוי הזחל אפוף העשן בסרט *עליסה בארץ הפלאות*, שמגלם אוטופיה של בטלה, עישון, פטריות ושמש. העשן המצעף את מבטו של הנער הופך לערפל המקיף את התערוכה, ואולי מייצג את מסך העשן שהעיר עוטה על עצמה על מנת לעמוד בסטנדרטים שהציבה לעצמה כעיר התיירות הישראלית האולטימטיבית.

يتمحور العمل الفني "شامل كل شيء" حول بقايا التجربة الإسرائيلية المخّدرة متعددة التناقضات التي تميّز مدينة الاستجمام الجنوبية، إيلات، في أشهر الصيف، حيث يقضي السياح أيام إجازتهم. تكون إيلات عبارة عن وهم جذاب مكوّن من أماكن استجمام، شمس حارقة، أماكن ترفيه، وحياة بذخ ورفاهية، حيث أنّ كلّ شيء مباح وممكن. يقوم ميخائيل لياني بتفكيك هذه التجربة وإعادة تركيبها من جديد. يزيل القشرة عن وجه السياحة الإسرائيلية الداخلية ويتأمّلها. يسعى للكشف عن الفجوة بين نموذج الحرية والانطلاق وبين الشعور بالبعد والانفصال الذي يميز الإجازة في إيلات. يستسلم للمدينة ويتأملها من وراء مصفاة مُحكمة تحيط بنا دون أي إمكانية للفرار.

يكشف المعرض الستار عن وهم الرفاهية الزائفة في ثقافة الفنادق في المدينة، وعن الجانب الخفي، الذي لا يُحكى عنه عامة: ظروف تشغيل مقدّمي الخدمات، سكان المدينة الثابتين، من بينهم المنقذين، عمال النظافة، أصحاب البسطات في المتنزّه، مشغّلي الألعاب والنادلين. المعرض يدعو المشاهد لتأمل «بقايا» المجتمع، الأشخاص الذين اضطروا لأن يتحولو إلى منتجات استهلاكية ومسليّة من أجل البقاء، والذين يكوّنون معًا «Mashup" بشري زائل.

يستعرض مشروع الفيديو إيلات حبيبتي قصة إجازة في إيلات، ومقاطع الفيديو مصنوعة من تقنيات مختلفة من التصوير والتحرير: ابتداءً من التصوير الوثائقي/ الكاذب وحتى الفنتازيا السحرية. إنّها قصة شخصية، لا نعرف اسمها، التي تمرّ بالتجربة «الإيلاتية» على مدار ثلاثة أيام، من الخميس إلى السبت، عبر المحطات الثابتة، المعروفة لكل إسرائيلي قام بهذه الرحلة من قبل- بحيث يمثّل كل يوم شيئًا ما في المدينة وفي قصتها السياحية.

ما بين تجارب الشخصية في الفيديو وتجارب الفنان، التي تحفظ كتذكارات في صور ثابتة، ينشأ توتر متبادل، توتر بين التوق وخيبة الأمل. يوظّف لياني الصورة كوسيلة علاجية، التي تثير النقاش حول السياحة المتفككة. الصور الملتقطة تتحدث بلغة استيطيقية التي تمثّل عالم السياحة بواسطة توليفة ملوّنة تدمج بين الهذيان والبوب التصويري. هكذا يدمج لياني استاطقيا التجربة السياحية في الخطاب المتحفي، بواسطة عمل يستند إلى الذاكرة البصرية الجمعية، ويكشف الستار عن الوهم الحنينيّ الكامن فيه كصورة لن تتحقق.

يمكننا اعتبار حيز العرض بمثابة مبنى تحت مائي، حيث تنطوي الأعمال المعروضة فيه على رؤية مزدوجة للخيال والواقع. صورة فتى يدّخن النارجلية تتمازج مع صورة الدودة المغطاة بالدخان في أليس في بلاد العجائب، التي تجسّد يوتوبيا الكسل، التدخين، الفطريات والشمس. الدخان الذي يغطي نظرة الفتى يتحول إلى ضباب يحيط بالمعرض نفسه، وربما يمثّل شاشة الدخان التي تتغطى بها المدينة لتستوفي المعايير التي وضعتها لنفسها كمدينة السياحة الإسرائيلية المثلى.

"All Inclusive" focuses on the remnants of the pan-Israeli psychedelic and discordant experience that is the southern resort city of Eilat in the summer months, when tourists vacation there. Eilat is a kind of yearned-for illusion of recreation, heat, entertainment, and luxury, where everything goes and anything is possible. Michael Liani gazes at the town through a hermetically sealed and compressed filter, which surrounds us inescapably. He peels away the face of Israeli internal tourism and examines it, and takes apart and reassembles the Eilat holiday, in a bid to reveal the disparity between the ideal of freedom and liberation and the sense of detachment epitomized in this experience.

The exhibition presents the false illusion of luxury of the city's hotel culture, and reveals the side that is less spoken about, particularly through focus on beachfront stalloperators and the staff at the entertainment arcades. It turns the gaze on these people, who are forced to turn themselves into consumer products and attractions in order to survive, who together make up a one-off "mashup" tableau of humanity.

The video work *Eilat Mami* presents the story of a holiday in Eilat, whose segments are produced in various styles of photography and editing – ranging from docu/mockumentary to psychomagical fantasy. It is the story of someone (whose name we never learn) who undergoes the Eilat experience for three days, from Thursday to Saturday – via fixed stations along the route, of the sort familiar to every Israeli who has done this journey – in which every day represents a particular element in the city and its touristic narrative.

Between the character's experiences in the video and the artist's own experiences, which are preserved as a set of souvenir-like still photographs, a mutual tension is created that reflects a tension between craving and disappointment. For Liani, photography serves as a therapeutic medium, sparking a discourse on tourism that has broken down. The images communicate in an aesthetic language that mediates the world of tourism through a colorful synthesis of illusion and photographic Pop Art. In this way, Liani introduces the aesthetics of the tourist experience into the museum discourse, through an installation that, based on a collective visual memory, exposes the nostalgic illusion that underlies it as a disenchanted image.

The entire exhibition space might be seen as a kind of underwater structure, in which the works present a split view of fantasy and reality. An image of a teenager smoking a hookah corresponds with the image of the smoke-wreathed caterpillar in the film *Alice in Wonderland*, which represents a utopia of idleness, smoking, magic mushrooms, and sun. The smoke that envelops the teenager's gaze becomes a fog that permeates the exhibition itself – possibly symbolizing the smokescreen that the city puts up in an effort to meet the standards it has set for itself as the ultimate Israeli tourist city.